

Назва оригіналу: TI RACCONTO MARIA. 31 storie per parlare della
Mamma di Gesù

УДК 27-36
Ф 43

З італійської переклав
Костянтин Зінченко

Обкладинка
Ольга Шингур

Ферреро Бруно

Ф 43 Розповідь тобі про Марію : 31 історія про Богородицю /
Бруно Ферреро ; пер. з італ. К. Зінченко. — Львів : Свічадо,
2024. — 104 с.

ISBN 978-966-938-732-5

Цю книжку адресовано всім тим, хто прагне говорити про
Марію просто, доступно і передусім за допомогою Євангелія.

Для нашої віри надзвичайно важливе відчуття того, що Бого-
родиця поруч, що вона тут, зараз і завжди готова прийти на
допомогу.

Ці невеличкі історії про Марію дарують великий простір для
любви, надії і справжнього чуда в нашому житті.

УДК 27-36

ISBN 978-966-938-732-5

© 2013 Editrice ELLEDICI — 10142 Torino
© Видавництво «Свічадо», українське видання, 2024.

ПЕРЕДМОВА

МАМА ЗАВЖДИ ЗАЛИШАЄТЬСЯ МАМОЮ

Жінка склала руки біля вуст і гукнула до чоловіків,
які, не поспішаючи, йшли попереду:

— Хлопець з тобою?

Її відповідь досить кремезний, але скромний і доб-
рий на вигляд чоловік: «Ні. А хіба він не з вами?».

Зупинилася і перевела погляд на жінок, які бала-
кали поруч.

З неприхованою тривогою запитала: «Хтось
бачив мого сина?».

Всі лише хитали головами. Ніхто його не бачив.

Стала посеред дороги. До неї підійшов її чоловік.
Жінка була дуже стурбована і роздратована: «Він
уже дорослий, тож мав бути з тобою!».

Набагато спокійніший чоловік лише пробурко-
тів у відповідь: «Він завжди крутиться біля тебе,
тому я думав, що так буде і цього разу!».

— Але ж ти міг приглянути за ним?

— Я? Ти ж завжди все йому дозволяєш!

— Та ви послухайте його! Вони вдвох завжди,
неначе каша й масло!

Чоловік і жінка подивилися одне на одного. Їхні
погляди пом'якшали.

— Пробач.

— Це ти мені пробач.

Вони обійнялися.

— Ходімо шукати його. Треба повернутися назад.

— Він дуже здібний хлопець, — сказав чоловік, — не хвилюйся.

Вони поверталися до міста, заходило сонце, небо переливалося пурпурними та золотими відтінками.

Хлопця звали Ісус. Йому минав дванадцятий рік.

Цю невеличку книгу адресовано всім тим, хто прагне говорити про Марію просто, доступно і передусім за допомогою Євангелія.

Для нашої віри надзвичайно важливе відчуття того, що Богородиця поруч, що вона тут, зараз і завжди готова прийти на допомогу. Цього разу ми хочемо поговорити про неї з огляду принаймні на десять суттєвих причин.

Важливість Діви Марії полягає передусім у тому, що вона постійно нагадує про Боже Втілення. По-друге, Марія завжди пов'язана з дією Святого Духа.

По-третє, Марія завжди уособлює людину, яка є адресатом Божої ласки. Вона є прообразом відкупленої людини. Все, що ми говоримо про Марію, стосується християн загалом. Деякі протестантські дослідники вбачають у сцені біля хреста (згідно з описом євангеліста Йоана) Марію як Матір Церкви («Ось матір твоя»).

По-четверте, жіночість Марії свідчить про людське сприйняття драми спасіння. Бог не приходить у світ без Матері Христа. Боже Втілення означає прийняття всього людського, крім гріха.

По-п'яте, Марія народила Ісуса серед єврейського народу. Від неї Він успадкував єврейську релігію, мову, менталітет і культуру, навчився читати Тору. Щоб стати людиною, не досить лише людської природи. Важливі також релігія та культура обраного народу. У Пісні Симеона чітко сказано, що Ізраїль увінчано славою завдяки народженню Спасителя від Марії.

По-шосте, разом із Марією починається богословська історія хреста, на що вказує звістка про меч, який протне їй душу. З любови до Ісуса вона стерпить безчестя «дівчинки-матері», не говорячи вже про страх відчуження Йосифа.

По-сьоме, схожість Благовіщення з пророчими розповідями про покликання є підставою для аналогії між Марією і пророками. Така схожість — у послідовності привітання — сповіщення — зауваження — повторення сповіщення (з певним знаком) — згоди.

По-восьме, той факт, що Коран звертає на Марію не менше уваги, ніж Новий Завіт, є одним із найголовніших мостів між ісламом і християнством. Те, що в їх маріології немає відмінностей, дає надію, що одного дня Марія може стати дорогою, якою мусульмани прийдуть до Христа.

По-дев'яте, слова Марії у пісні *Величає душа моя Господа* — це особлива Божа дія в ній і в людській історії загалом. Тому *Величає* — це гімн Божій дії в історії людства, в якій Марія є і винятковою, і звичайною водночас.

По-десяте, материнство Марії — це безпосереднє втручання Бога-творця і Духа животворящего

в історію світу, завдяки чому людина народжується фізично. З Божої волі народжується кожна особа. Крім того, Бог дає можливість воскресіння. І справді, навіть у воскресінні Христа Бог цілковито наближається до Нього з усіма фізичними наслідками. У Новому Завіті й зачаття, й воскресіння Христа пов'язані зі Святим Духом. Стосовно Втілення Ісуса Христа богослов'я отримує виклик радикальної альтернативи: або ми допускаємо, що Святий Дух може діяти у світі, або ж ми констатуємо, що Бог — це Бог, а світ — це світ. В такому разі не варто молитися, бо й так нічого не отримаємо. А от Марія запевняє нас у протилежному, а мама ніколи не обманює своїх дітей!

Мама ніколи не обманює своїх дітей.

ЦИРКАЧ БОГОРОДИЦІ

 багато років тому жив один бідний циркач, якого звали Барнаба. Він ходив із села в село, розважаючи людей танцями й жартами. Під час ярмарку розстеляв на головній площі старий килимок і, тримаючи на носі олов'яну тарілку, жартома закликав дітей та гуляк подивитися на різні клоунські жести.

Та одного дня Барнаба втомився ходити по світу. Ні, йому подобалося розважати публіку й танцювати, але він уже не витримував галасу в шинках і барах, бо потребував спокою.

ТИХИЙ МОНАСТІР

Якось увечері після тривалого дощу Барнаба йшов, засмутившись і згорбившись, ніс миски і ножі у старому килимку. Він оглядався в пошуках стайні чи сараю, де можна було б переночувати. Аж раптом побачив попереду ченця. Наздогнавши його, гречно привітався. Вони йшли в одному напрямку, тож почали жваво спілкуватися. Навіть не зауваживши цього, підійшли до одного спокійного і тихого монастиря, який неначе дрімав посеред зеленої долини.

«Ось де я б хотів зупинитися», — одразу ж подумав Барнаба.

Монах, який уважно слухав, наче прочитав його думки, усміхнувся і сказав: «Залишайся з нами, брате Барнабо. Можливо, це сам Господь привів тебе сюди. Наші правила прості, а хліб і спокій тут завжди будуть». Барнабі одразу ж сподобався монастир. Брати, які тут жили, неначе змагалися у найбільшому пошануванні Богородиці, і кожен старався служити їй усіма своїми знаннями і вміннями.

Настоятель писав книги про чесноти Божої Матері. Брат Серафим уміло все переписував на пергамент. Брат Герріно малював прекрасні мініатюри, де було видно Царицю небес на троні Соломона, до якого схилилися чотири леви. Навколо неї кружляли сім голубок, які символізували сім дарів Святого Духа. І брат Гальтьєро був одним з найревніших синів Діви Марії. Він не втомлювався висікати з каміння образи, попри свою довгу бороду і сиве волосся. Його очі завжди були червоними, але він завжди був бадьорий і радісний. Деколи Гальтьєро зображав Богородицю як Царицю, а деколи з-під його різця Марія поставала в образі простої і привітної дівчини. У монастирі не бракувало й поетів, які писали латинською вірші та пісні на честь благословенної Діви Марії.

Бідний циркач почувався ніяково, адже був простодушним невігласом.

«Оце то халепа!», — промовляв він, блукаючи стежками монастиря. «Я просто ніхто і не можу прославляти нашу Богородицю. Я неотесаний хлоп, який не вміє писати вірші, цікаві книги, малювати картини чи висікати статуї. Я взагалі нічого не вмію!».

ЗАБУТА КАПЛИЧКА

Отже, не маючи здібностей до науки і літературної творчості, він вирішив зайнятися садом і городом. Щодня Барнаба поливав квіти і зелень, боровся з равликами та шкідливими комахами, підпирав дерева, що хилилися від вітру, і розважався, годуючи пташок хлібними крихтами. Натомість інші брати не дуже цінували його роботу й часто поглядали на нього докірливо.

Нерідко наш циркач сумував і блукав по підземеллях. Він думав, що взагалі ні на що не здатний. Одного дня Барнаба несподівано натрапив у загадкових підземеллях монастиря на забуту каплицю. На мармуровому п'єдесталі стояла статуя Богородиці з Дитятком Ісусом на руках. Саме в цю мить у великій церкві над каплицею ченці розпочали служити Вечірню. Барнаба поглянув на статую Богородиці.

«О, Діво Маріє! — вигукнув він. — У церкві нагорі моляться набожні та святі співбрати. Я ж натомість нічого не вмію. Я не знаю, як служити Господеві!».

Несподівано почув голос Богородиці:

— Служи Йому так, як умієш.

— Так, як... умію? — здивовано запитав Барнаба. — Танцюючи і стрибаючи?».

— Так, танцюючи і стрибаючи, — підтвердила Богородиця.

— Тоді подивися на мене, — зрадів циркач, — я молитимуся руками і ногами. І він почав витанцювувати у каплиці свої улюблені танці, виконувати сальто-мортале та інші вправи. Коли Вечірня закінчилася і наверху запала тиша, Барнаба сказав: